

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zastoupený advokátkou JUDr. Monikou Zoulovou, LL.M., Podolská 103/126, Praha 4, proti žalované: **Krajská správa a údržba silnic, příspěvková organizace**, Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2025, čj. 59 A 27/2024-137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Moniky Zoulové, LL.M., advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u žalované dne 1. 8. 2023 žádost o informace, v níž žádal o poskytnutí:

- 1) kopií daňových dokladů včetně všech jejich příloh, které uhradila žalovaná za právní služby advokátovi, a to za období od 1. 1. 2022 do 31. 7. 2023,
- 2) kopii smlouvy o poskytování právních služeb uzavřenou mezi žalovanou a advokátem, na jejímž základě advokát poskytoval v období od 1. 1. 2022 do 31. 7. 2023 právní služby žalované, a
- 3) kopii příslušné části rozpočtové kapitoly žalované, z které vychází a je odvozena úhrada daňových dokladů (faktur) vystavených advokátem za poskytnuté právní služby v období od 1. 1. 2022 do 31. 7. 2023.

[2] V řízení o této žádosti bylo vydáno více rozhodnutí v návaznosti na podávání opravných prostředků. V konečné fázi řízení o žádosti Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) vydal dne 22. 1. 2024 rozhodnutí, kterým podle § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), žalované přikázal poskytnout informace pod body č. 1 a 2 žádosti. ÚOOÚ zároveň žalované přikázal, aby v poskytovaných dokumentech znečitelnila konkrétně indikátory pohlaví, tituly, jména a příjmení osob odlišných od žadatele, dotčeného advokáta a žalované. Nad rámec výše uvedeného žalované přikázal, aby v určitých fakturách znečitelnila některé informace.

[3] Dne 7. 2. 2024 žalovaná požadované informace v souladu s informačním příkazem poskytla. Následně poskytnuté informace zveřejnila na svých internetových stránkách <https://www.ksus.cz> způsobem umožňujícím dálkový přístup v souladu s § 5 odst. 3 informačního zákona.

[4] Žalobce se poté žalobou u krajského soudu domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované, který měl spočívat ve zveřejnění jeho osobních údajů na internetových stránkách žalované <https://www.ksus.cz> v dokumentech (daňových dokladech) přiložených k vyřízení žádosti o informace podle informačního zákona. Žalovaná konkrétně zveřejnila jméno a příjmení žalobce včetně akademického titulu, spisovou značku soudního sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 o neplatnosti rozvázání pracovního poměru týkajícího se žalobce (sp. zn. 42 C 357/2022) a datace a podpis úkonů právních služeb v určitých fakturách. V jednotlivých daňových dokladech jsou popsány i právní úkony, které žalovaná vůči žalobci činila, vč. toho, že zástupce žalované zvolil „*taktiku poukazu na zneužívání práv odvolaného zaměstnance (žalobce) při jednání o přijetí – nepřijetí nabídky jiné vhodné práce mostního technika.*“

[5] Žalobu krajský soud rozsudkem ze dne 13. 11. 2024, čj. 59 A 27/2024-81, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl NSS rozsudkem ze dne 21. 2. 2025, čj. 10 As 246/2024-42, tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že v řízení existují opomenuté důkazy. Zavázal krajský soud k tomu, aby v dalším řízení vysvětlil, co zjistil z uvedených důkazů a jak se s nimi vypořádal ve vztahu k uplatněné argumentaci, případně uvedl, proč je nepřevzal za základ svých skutkových zjištění.

[6] V dalším řízení rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 23. 4. 2025, čj. 59 A 27/2024-137, tak, že žalobu zamítl.

2. Kasační řízení

Kasační stížnost

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor NSS. K listině od Svazu měst a obcí, od Evropské unie (EU) a Evropského sociálního fondu (ESF) upravující postup při provádění testu proporcionality krajský soud uvedl, že tato listina pro něj není závazná, jedná se o metodický pokyn. Krajský soud tak podle názoru stěžovatele v podstatě uvedl, že

pokračování

tato listina je pro něj bezvýznamná. Nevysvětlil však, jaká skutková zjištění z tohoto důkazu zjistil a jak se s nimi vypořádal ve vztahu k uplatněné argumentaci, jak ho zavázal NSS. Podle stěžovatele měl být § 5 odst. 3 informačního zákona vykládán v souladu s evropskými nařízeními. Obdobně krajský soud postupoval i ve vztahu k dalším opomenutým důkazům. K listině, která představuje informaci poskytnutou žalovanou podle informačního zákona, a to konkrétně k závěrečné zprávě o kontrole, ve které žalovaná provedla anonymizaci údajů k osobě svého ředitele, krajský soud uvedl, že v dané listině bylo jméno stěžovatele sice anonymizováno, ale přesto dospěl k závěru, že se jedná pouze o jeden případ, z něhož nelze dovozovat praxi žalované. Otázkou testu proporcionality se krajský soud při vypořádání žalobní argumentace ve vztahu k tomuto důkazu nezabýval. K dalšímu opomenutému důkazu, a to k listině ze spisu ÚOOÚ nazvané jako postoupení k dalším dozorovým opatřením, krajský soud uvedl, že z ní nevyplývá žádný právní názor (případný právní názor by pro něj ostatně ani nebyl závazný). Stěžovatel vytkl, že krajský soud nepopsal, co daný důkaz obsahuje a jaké ustanovení evropského předpisu má být jednáním žalované porušeno, a k uvedenému neprovedl příslušné právní posouzení. V tomto směru je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[8] Stěžovatel dále namítl, že neexistoval legitimní důvod k tomu, aby žalovaná při zveřejnění poskytnuté informace spolu s poskytovanou informací zveřejnila osobní údaje stěžovatele, protože povinnosti podle § 5 odst. 3 informačního zákona by žalovaná dostála i tak, že by poskytnutou informaci zveřejnila s anonymizovanými údaji stěžovatele. Krajský soud tedy otázku splnění povinnosti žalované podle § 5 odst. 3 informačního zákona neposoudil právně správně ve vztahu k testu proporcionality. Jednotlivé kroky testu proporcionality stěžovatel podrobně popsal. Ve své argumentaci odkázal na rozsudky NSS ze dne 10. 5. 2006, čj. 3 As 21/2005-105, č. 927/2006 Sb. NSS, ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 240/2018-40, ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 198/2018-37, a ze dne 8. 11. 2019, čj. 9 As 242/2019-47. Stěžovatel rovněž upozornil na to, že podle čl. 6 odst. 1 GDPR lze osobní údaje zpracovávat, tj. nakládat s nimi, jen na základě některého z následujících důvodů (titulů), a to např. podle písmen c) a e), podle kterých je zpracování nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje, a zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

[10] Žalovaná považuje napadený rozsudek za správný, zákonný a přezkoumatelný. Krajský soud se s dříve opomenutými důkazy vypořádal při jednání a následně i v písemném odůvodnění rozsudku. K listině od Svazu měst a obcí, od Evropské unie (EU) a Evropského sociálního fondu (ESF) upravující postup při provádění testu proporcionality žalovaná uvedla, že se jedná spíše o argument než o důkaz. Tato listina může být dána na roveň jakékoli jiné učebnici, která se zabývá testem proporcionality. U závěrečné zprávy mohl být podle žalované účel anonymizace odlišný. Nadto je tato listina zveřejněna i v neanonymizované podobě na webových stránkách Středočeského kraje a stěžovatel se proti ní nebrání, ačkoliv pojednává o jeho odvolání z funkce ředitele žalované. K listině ze

spisu ÚOOÚ žalovaná uvedla, že z ní není zřejmý žádný právní názor ÚOOÚ na danou věc. Z listiny pouze vyplývá, že se ÚOOÚ zabýval podnětem stěžovatele.

[11] Žalovaná připomněla, že stěžovatel byl v pozici funkcionáře veřejné správy (ředitel žalované), na nějž dopadá § 8a odst. 2 informačního zákona. Toto ustanovení dopadá i na odvolání stěžovatele z této funkce a navazující pracovněprávní spor, který se k postavení bývalého ředitele žalované přímo váže a s odvoláním z této veřejné funkce bezprostředně souvisí. Žalovaná zdůraznila, že právo na ochranu osobních údajů není absolutní.

[12] Žalovaná navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

3. Právní hodnocení

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] NSS nejprve zvážil přípustnost opakované kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost přípustná, namítá-li stěžovatel, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem NSS vysloveným v předchozím rušícím rozsudku. Judikatura Ústavního soudu a NSS dovodila nad rámec doslovného znění citovaného ustanovení další výjimky z jeho použití, jedná se např. o případy, kdy NSS vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nepřípustnost opětovné kasační stížnosti se tedy dotýká především otázek, které NSS v téže věci již závazně posoudil, resp. mohl posoudit (viz body 23 až 26 usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). V nyní projednávané věci NSS zrušil dřívější rozsudek krajského soudu na základě kasační stížnosti stěžovatele kvůli opomenutým důkazům. Předchozí rozsudek krajského soudu byl tedy nepřezkoumatelný, a proto je opakovaná kasační stížnost přípustná.

Opomenuté důkazy

[15] NSS se nejprve zabýval námitkami, které se týkají opomenutých důkazů. Podle stěžovatele krajský soud nerespektoval závazný právní názor NSS a jeho rozsudek je v tomto ohledu nepřezkoumatelný.

[16] V rušícím rozsudku NSS uvedl, že krajský soud nijak nezohlednil, co zjistil z listin předložených stěžovatelem při jednání, které prováděl k důkazu, případně neuvedl, proč tyto důkazy nejsou pro posuzovanou věc relevantní. NSS zavázal krajský soud k tomu, aby u opomenutých důkazů vysvětlil, co z nich zjistil a jak se s nimi vypořádal ve vztahu k uplatněné argumentaci, případně uvedl, proč je nepřevzal za základ svých skutkových zjištění (bod 18 rušícího rozsudku NSS).

[17] Dokazování a hodnocení důkazů je upraveno v § 52 odst. 1 a § 77 s. ř. s. K hodnocení důkazů viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Ads 6/2006-243.

[18] Opomenutými důkazy se zabýval krajský soud v bodě 47 napadeného rozsudku. Uvedl, že „v případě listiny od Svazu měst a obcí, od Evropské unie (EU) a Evropského sociálního

pokračování

fondy (ESF) soud konstatuje, že se jedná dílem o metodický návod, dílem pak o výklad právních předpisů. Výklad právních předpisů přitom není předmětem dokazování a soud není názory autorů tohoto dokumentu nijak vázán – stejně jako žalovaná, která ostatně ani adresátem této příručky nebyla. Pokud jde o informaci poskytnutou žalobci – kopii závěrečné zprávy o kontrole, pak soud konstatuje, že v této poskytnuté informaci bylo jméno žalobce anonymizováno (začerněno). Nicméně soudu nepřísluší posuzovat zákonnost postupu žalované v jiných případech, než které jsou předmětem tohoto řízení. K tomu lze dodat, že se jedná toliko o doložení jednoho případu, v němž žalovaná postupovala odlišným způsobem, tudíž zde nelze ani usuzovat na ustálenou správní praxi žalované. Konečně pokud jde o listinu ÚOOÚ, pak z této listiny vyplývá pouze tolik, že se ÚOOÚ postupem žalované z podnětu žalobce zabývá, nicméně z ní nevyplyvá žádný právní názor ÚOOÚ na danou věc. Kromě toho, případný právní názor ÚOOÚ na zákonnost postupu žalované, jakkoliv by mohl být inspirativní, není pro soud závazný.“

[19] Z citované části napadeného rozsudku je zřejmé, jak se s předloženými důkazy krajský soud vypořádal. Krajský soud nepovažoval předložené listiny za relevantní pro posouzení dané věci a vysvětlil proč. Pokud dospěl k tomuto závěru, nemusel již uvádět, co z důkazů zjistil a jak se s nimi vypořádal vzhledem k uplatněné argumentaci. NSS v předchozím rušícím rozsudku nevyhloučil, že krajský soud může také dospět k závěru, že listiny nejsou pro danou věc relevantní.

[20] S posouzením opomenutých důkazů krajským soudem NSS souhlasí. Krajský soud hodnotil důkazy přezkoumatelným způsobem v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. Listina od Svazu měst a obcí, od Evropské unie (EU) a Evropského sociálního fondu (ESF) upravuje postup při provádění testu proporcionality. Ten krajský soud provedl. Z uvedené listiny nevyplyvá nic rozhodného pro skutkový stav. Z listiny, která představuje informaci poskytnutou žalovanou podle informačního zákona, a to konkrétně závěrečnou zprávu o kontrole, ve které žalovaná provedla anonymizaci údajů k osobě svého ředitele, rovněž neplyne nic rozhodného pro posouzení skutkového stavu v dané věci, neboť se jedná o jinou věc než nyní posuzovanou. Nynější věc je třeba individuálně posoudit. Z jednoho případu nadto nelze usuzovat o nezákonnosti postupu v dané věci (resp. dovozovat ustálenou správní praxi). Rovněž z třetí listiny se nepodává nic rozhodného pro posuzovaný případ, neboť z ní lze seznat pouze to, že ÚOOÚ se bude zabývat podnětem stěžovatele. Není v ní ani žádný právní názor (ten by ostatně pro soudy nebyl závazný).

[21] NSS zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by soud měl ve věci rozhodnout či jak podrobně by měl rozsudek odůvodnit. Nepřezkoumatelnost představuje objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24). K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74; a ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS.

Zásah do práv stěžovatele

[22] V posuzované věci je nesporné, že žalovaná na svých internetových stránkách zveřejnila informace (daňové doklady) poskytnuté na žádost stěžovatele o informace. Strany

se rovněž shodnou na tom, že žalovaná v těchto daňových dokladech zveřejnila osobní údaje stěžovatele, a to jméno a příjmení včetně akademického titulu stěžovatele, spisovou značku řízení u Obvodního soudu pro Prahu 5 o neplatnosti rozvázání pracovního poměru týkajícího se stěžovatele (sp. zn. 42 C 357/2022) a datace a podpis úkonů právních služeb v určitých fakturách. Sporná otázka je, zda žalovaná pochybila, pokud tyto osobní údaje v poskytnutých informacích zveřejnila způsobem umožňujícím dálkový přístup podle § 5 odst. 3 informačního zákona, aniž osobní údaje stěžovatele anonymizovala v souladu právními předpisy.

[23] Podle § 5 odst. 3 informačního zákona do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah. Poskytnutá nebo doprovodná informace musí být zveřejněna nejméně po dobu 6 let.

[24] Podle § 8a odst. 1 informačního zákona povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu (např. § 11 až 16 občanského zákoníku, nebo § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů). Dle § 8a odst. 2 informačního zákona povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

[25] Citované ustanovení informačního zákona výslovně ukládá povinným subjektům povinnost zveřejňovat poskytnuté informace. Standardním způsobem jejího naplnění je právě to, že povinné subjekty zveřejňují veškerá svá rozhodnutí ve věci poskytování informací, a to včetně rozhodnutí negativních. Samotné zveřejnění poskytnuté informace má tedy zákonnou oporu a nepředstavuje nezákonný zásah. Ustanovení § 5 odst. 3 informačního zákona je nutné vykládat také v souvislosti s právem na ochranu osobních údajů.

[26] Výkladem citovaného ustanovení v souvislosti se zásahem do práva na ochranu osobních údajů (mj. žadatelů o informace) se NSS ve své judikatuře již několikrát zabýval. Konstatoval, že i následné zveřejnění (konkrétnímu žadateli) poskytnuté informace „představuje zpracování osobních údajů, které musí splňovat požadavky zákona o ochraně osobních údajů. Posouzení, zda ochrana osobních údajů omezuje poskytnutí určité informace žadateli na žádost, je proto třeba činit i s ohledem na to, že informace se dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím stane informací přístupnou komukoliv, nikoliv jen žadateli“ (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 240/2018-40). Při zveřejňování poskytnutých informací postupem podle § 5 odst. 3 informačního zákona tedy musí povinný subjekt respektovat rovněž podmínky vyplývající z § 8a informačního zákona, podle něhož osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Ochranu osobních údajů v současné době upravuje zákon o zpracování osobních údajů, který představuje doplňující veřejnoprávní regulaci ochrany osobních údajů k právní regulaci primárně zakotvené v GDPR. Podle čl. 4 preamble GDPR není právo na ochranu osobních údajů právem absolutním; musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve

pokračování

společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy (zejména respektování soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, ochrana osobních údajů, svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání, svoboda projevu a informací, svoboda podnikání, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i kulturní, náboženská a jazyková rozmanitost).

[27] Při plnění požadavků vyplývajících z § 5 odst. 3 informačního zákona tak musí povinné osoby postupovat nejen v souladu s tímto ustanovením, ale i s ochranou osobních údajů, aby dosáhly rovnováhy mezi zajištěním informovanosti veřejnosti o své činnosti a ochranou osobních údajů. Osobní údaje lze proto tímto způsobem zveřejňovat jen v rozsahu, v jakém je to potřebné z hlediska naplnění účelu § 5 odst. 3 informačního zákona, který tvoří zákonný podklad pro zveřejnění již poskytnutých informací. Úplná či částečná anonymizace je odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak byly neodůvodněné a nepřípustně zveřejněny osobní údaje (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2019, čj. 9 As 242/2019-47).

[28] Pokud povinný subjekt zveřejní osobní údaje při postupu podle § 5 odst. 3 informačního zákona, neznamená to bez dalšího, že se dopustil nezákonného zásahu. Vždy je třeba posuzovat, zda tímto postupem povinný subjekt nepřiměřeně zasáhl zejména do práva na zachování lidské důstojnosti, do práva na ochranu soukromého a osobního života atp. (rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2020, čj. 2 As 235/2019-56).

[29] Ochrana osobních údajů není samoučelná, ale je odůvodněna snahou o ochranu práva na soukromí a informační sebeurčení (viz rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2006, čj. 3 As 21/2005-105, č. 927/2006 Sb. NSS, ze dne 6. 2. 2019, čj. 9 As 429/2018-35, č. 3864/2019 Sb. NSS, či ze dne 20. 8. 2020, čj. 2 As 235/2019-56, bod 32). V případě osoby, která systematicky vstupuje do veřejného prostoru a ve veřejném životě působí jako profesionál, přitom nelze trvat na naprostém informačním sebeurčení. Jinými slovy lze do tohoto práva za určitých podmínek vstupovat, souvisí-li tyto vstupy s veřejnou (profesní) činností dané osoby, a při dodržení proporcionality těchto vstupů je nelze považovat za zásah do tohoto práva na ochranu osobních údajů (srov. část IV nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, a rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2020, čj. 2 As 235/2019-56, bod 32).

[30] V nyní řešeném případě jsou ve střetu dvě ústavně zaručená práva, tedy právo na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) s právem na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). V situaci, kdy jsou v konfliktu dvě ústavně zaručená práva, je vždy třeba vážit konkurující si práva s ohledem na konkrétně utvořený skutkový základ a případné omezení jednoho či více z nich je nutné zdůvodnit, zejména za použití testu proporcionality (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 256/01, či ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, či rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2012, čj. 1 As 142/2012-7). Tento test je prováděn ve třech stupních: (1) test vhodnosti, v rámci něhož je hledána odpověď na otázku, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva); (2) test potřebnosti spočívající v porovnání legislativního prostředku omezujícího základní právo nebo svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod; je tedy hledána odpověď na otázku, zda jde ve vztahu k dotčeným základním právům o nejšetrnější z více

prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle; (3) test poměrování, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv a svobod - tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů (např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012-133, či ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014-51).

[31] NSS tedy musí posoudit, zda osobní údaje stěžovatele (které nebyly anonymizovány při poskytnutí informace) neměly být anonymizovány při zveřejňování této informace, nebo převáží právo na informace, jež je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu.

[32] Z hlediska sledování legitimního cíle je třeba zdůraznit, že stěžovatel byl ředitelem žalované, tedy funkcionářem veřejné správy (§ 8a zákona o svobodném přístupu k informacím), a byl veřejně známou osobou, a to i v souvislosti s tzv. případem Dozimetr. Poskytnuté a zveřejněné informace, které obsahovaly jeho osobní údaje, s tímto postavením ředitele žalované přímo souvisely (informace se týkaly pracovněprávního sporu ohledně výpovědi stěžovatele z pozice ředitele žalované). Legitimní zájem je přitom zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to právě z důvodu jejich veřejné činnosti (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Povinnost státu chránit osobní údaje závisí ve vztahu k právu na informace na tom, jaké osoby se osobní údaje týkají (srov. např. nález ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09, ze dne 30. 3. 2010, Pl. ÚS 2/2010, nebo ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05). Zjednodušeně vyjádřeno platí přímá úměra, že čím větší míra veřejné angažovanosti dotčené osoby, tím větší je přípustná míra zásahu do jejího soukromí souvisejícího s její veřejnou činností (viz rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014-51, ze dne 5. 9. 2023, čj. 3 As 61/2022-56). Z uvedeného hlediska byl stěžovatel veřejně činnou osobou a zveřejnění jeho osobních údajů sledovalo legitimní cíl. Nadto zveřejněné a poskytnuté informace se týkaly veřejných výdajů, které byly nebo mohou být vynaloženy v souvislosti s pracovněprávním sporem žalované se stěžovatelem. To veřejnosti umožnilo kontrolovat, zda veřejná správa jedná v souladu s principy dobré správy, to znamená mimo jiné hospodárně a efektivně [čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení GDPR]. Je nepochybně v zájmu veřejnosti vědět, zda žalovaná ve významném sporu se stěžovatelem vynakládá efektivně veřejné prostředky.

[33] Podle názoru NSS je splněn i druhý krok testu proporcionality, tedy test potřebnosti. Žalovaná zveřejnila osobní údaje stěžovatele. Učinila tak však v minimální míře. Ze zveřejněné informace totiž vyplývá pouze to, že žalovaná vedla se stěžovatelem pracovněprávní spor u Obvodního soudu pro Prahu 5 z důvodu neplatnosti rozvázání jeho pracovního poměru. Informace se týká pouze bývalého postavení stěžovatele coby ředitele žalované. Stěžovatele tedy lze identifikovat jen jako bývalého ředitele žalované. Žádné další osobní údaje (např. bydliště) ani jiné údaje, které se týkají soukromého života stěžovatele, nebyly zveřejněny. Údaje o stěžovateli byly tedy poskytnuty pouze v nezbytné míře tak, aby byla veřejnost informována o významném sporu, který se týká bývalého ředitele žalované.

[34] NSS ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že zájem veřejnosti na zveřejnění informace převáží nad zájmem na ochraně osobních údajů stěžovatele, které spočívaly ve jméně, příjmení, titulu a identifikaci soudního řízení, neboť se týkaly výlučně pracovněprávního sporu stěžovatele, který byl jako ředitel žalované veřejně známý.

pokračování

Veřejnost se dozvěděla pouze základní informace spočívající v identifikaci stěžovatele a to, že vede pracovněprávní spor se žalovanou, který přímo navazuje na jeho bývalou funkci ředitele žalované. Vzhledem k tomu, že byly zveřejněny informace v minimální míře, tak aby byla veřejnost informována o pracovněprávním sporu s bývalým ředitelem žalované, jehož jméno bylo veřejně známé, byl zásah do práva stěžovatele na soukromí minimální.

[35] Zveřejnění informace podle § 5 odst. 3 informačního zákona v posuzovaném případě v testu proporcionality obstálo.

[36] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil na to, že k testu proporcionality patří někdy i tzv. *nultý krok testu*, za který bývá považováno provedení úvahy, zda omezení práva vůbec sleduje legitimní cíl. V této souvislosti stěžovatel zdůraznil, že nelze omezit právo na informace či ochranu soukromí z úplně jiných důvodů, než to připouští zákon. NSS již výše vysvětlil, proč v dané věci zveřejnění osobních údajů stěžovatele sledovalo legitimní cíl a proč má i zákonný podklad.

[37] NSS poznamenává, že krajský soud se testem proporcionality zabýval v bodě 43 napadeného rozsudku. Ačkoli krajský soud své úvahy nepodřadil pod jednotlivé kroky testu proporcionality, je z těchto úvah přesto zřejmé, jak tyto kroky posoudil. Jeho úvahy v tomto směru lze dovodit a přezkoumat. Lpění na výslovném označení jednotlivých kroků daného testu by v této věci představovalo přílišný formalismus.

4. Závěr a náklady řízení

[38] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[39] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[40] Stěžovatel k výzvě soudu zaplatil soudní poplatek. V dané věci se jedná o opakovanou kasační stížnost, za kterou se však soudní poplatek nevybírá (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, čj. 10 Afs 186/2014-60, č. 3396/2016 Sb. NSS), a proto NSS stěžovateli výrokem III tohoto rozsudku vrátil zaplacený soudní poplatek (§ 10 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. září 2025

Ondřej Mrákota
předseda senátu